

INTERVENCIÓ DEL PRESIDENT DEL CONSELL SOCIAL AMB MOTIU DE LA INAUGURACIÓ DEL CURS ACADÈMIC 2002-2003

Universitat de Lleida, 27 de setembre de 2003

Excm i Magfc. Rector,
Il·lm. Sr. Director General d'Universitats,
Excm. Sr. Federico Mayor Zaragoza,
Autoritats,
Personalitats avui distingides per la UdL,
Membres del Consell Social,
Comunitat universitària, senyores, senyors, amics tots.

Vull que les meves primeres paraules siguin per felicitar i per expressar el meu més profund reconeixement i admiració als que avui han estat guardonats per la nostra Universitat i per agrair al professor Mayor Zaragoza l'haver acceptat participar en aquest acte així com la seva sàvia i allisonadora intervenció.

Estem una vegada més a l'inici d'un nou curs acadèmic i, com sempre, davant nostre moltes cares noves entre els estudiants dels diferents centres.

Sovint he pensat que un dels plaers d'ensenyar a la universitat deu ser que les successives noves promocions et fan recordar la teva joventut: en tot el que aquella etapa va significar d'il·lusió i també de certa rebeldia-.

Als que s'han graduat, els desitgem que l'esforç que dediquin a la seva activitat professional es vegi recompensat en la seva satisfacció personal i els animem a continuar vinculats, a no trencar la connexió amb la UdL. I als que ara comencen, els desitgem que la seva il·lusió i dedicació responsable els permeti assolir les metes que s'han proposat i que sàpiguen participar en tot el que suposa la vida i la convivència universitària.

També s'han produït canvis en el PAS, aquest col·lectiu tan important per a la bona marxa de la nostra universitat i al que de vegades no li sabem reconèixer la gestió del dia a dia de l'administració i manteniment propis de la institució i l'ajuda al bon funcionament en el desenvolupament de l'activitat docent i investigadora. (Valguin aquestes paraules per donar veu a un sentiment poc expressat però molt clar entre la majoria dels membres de configurem la comunitat de la UdL).

Entre el professorat, i especialment en aquest inici de curs, volem fer menció d'aquells que amb exigència i sacrifici -i perquè no dir-ho- vàlua personal, han assolit el doctorat, obtingut la titularitat de la plaça o aconseguit la Càtedra. A tots ells la nostra més sincera enhorabona. I als que encara estan pendents o en ple procés de defensa de tesis o d'oposicions, els desitgem el millor.

Entre tots aquests col·lectius i els òrgans de govern i de representació d'aquesta universitat hem de fer que la nostra, la de Lleida, sigui una universitat de referència no solament en alguns estudis i titulacions, sinó en el seu conjunt, perquè no pot permetre's que, com passaria en una orquestra, si alguns instruments desafinen se n'acabi ressentint tota la melodia.

No volem sentir a dir, ni tan sols intuir que es pensa que: "per a Lleida ja està prou bé. Per a Lleida ja n'hi ha prou". La gent bona que tenim aquí, que posa tot el seu saber i la seva dedicació i esforç -que son molts-, necessita al seu costat gent com ella, de la mateixa vàlua, per sentir-se motivada i dur a la Universitat al més alt nivell; i els òrgans de govern, de representació no estariem a l'alçada de les circumstàncies si això no fos així.

Deixeu-me dir -i m'agradaria equivocar-me- que aquest curs pot ser difícil i polèmic. Tenim a les portes una nova llei d'universitats, uns nous estatuts de la UdL, i a l'horitzó unes eleccions per escollir nous representants als òrgans de govern universitaris. És més que probable que, en un acte com aquest, sigui la darrera vegada que us parli perquè també hi haurà canvis en la composició i el nombre de membres del Consell Social.

És per això que m'agradaria exposar certes reflexions d'un universitari que va passar ja fa massa anys per una universitat i que ara ha tingut l'oportunitat de tornar-hi des d'un lloc de privilegi.

A Lleida tenim una sola universitat –i no és que jo en demani una altra–. Però aquesta única universitat pública ha de ser vertaderament pública i de qualitat.

Pública perquè tothom pugui tenir-hi accés; perquè hi hagi igualtat d'oportunitats. Hi ha moltes persones que no poden triar: o venen a aquesta universitat, o no tenen possibilitats per poden cursar uns estudis superiors presencials en cap altra. No estem en les mateixes condicions que, per exemple, Barcelona, on existeixen quatre centres de titularitat pública i altres tants o més de privats. Quan no es pot triar –i apel·lant una vegada més a la igualtat d'oportunitats–, la societat i els estudiants –que en definitiva són els nostres clients– han d'exigir que sigui d'una gran qualitat. I perquè això es doni, l'esforç que hi hem de posar nosaltres segurament és més alt que el que hagin de posar-hi altres.

De la mateixa manera que la societat no pot permetre que un estudiant passi per aquesta casa perdent el temps i malbaratant els recursos públics, tampoc ha de consentir que una persona d'administració i serveis no estigui a l'alçada de molts dels seus companys, d'aquells que sí que posen el seu esforç perquè les coses surtin bé. I no té sentit –es miri per on es miri– fer comparances amb altres universitats del tipus: allà són tres i aquí, per fer la mateixa feina, només som dos. El que es pot fer amb dos, s'ha d'exigir que es faci amb dos.

I si això ho diem del PAS, hem de dir-ho encara més del cos acadèmic en totes les vessants possibles de docència i de recerca. Tots ells van tenir al seu moment l'oportunitat de triar el que volien fer. Per tant, a tots ells se'ls ha de suposar vocació.

Ningú té excusa per no fer el que cal fer, menys encara els òrgans de govern i representació els quals, havent-s'hi presentat o havent-hi estat cridats, hem acceptat voluntàriament la responsabilitat. Tots hem de desenvolupar el nostre compromís i procurar estar al nivell que es requereix.

És un repte assumible en una Universitat jove com la nostra i amb un gran futur.

Fa més de tres anys que aquest Consell Social que m'honoro en presidir és testimoni de l'evolució positiva i constant que ha fet la Universitat de Lleida.

Hem vist com milloraven les prestacions, les infraestructures i els campus universitaris. Com es van acabant, construint i projectant edificacions de reconeguts arquitectes que han d'enorgullir la ciutadania de Lleida i prestigiar i donar servei a la nostra universitat.

Hem pogut copsar el sacrifici i la dedicació d'aquells que tenen responsabilitats de govern i l'interès per la feina ben feta de molta gent que no escatima hores ni esforços.

Entre tots ens hem embarcat en un gran projecte com és la Planificació Estratègica, conscients que sense una planificació ben feta és impossible dur a terme cap activitat que pugui arribar a bon port. S'hi està posant treball, il·lusió i ganes: Sortirà bé.

I perquè estem en el bon camí, aviat podrem començar a exigir als demés. Al govern perquè ens assigni els recursos que ens corresponguin i ens garanteixi amb transparència i rigor el suport necessari. A les autoritats locals i ens més propers perquè l'entesa i la cooperació sigui cada dia més estreta en tots els àmbits possibles. Als mitjans de comunicació perquè ens ajudin a ressaltar les coses que fem bé i sàpiguen exercir una crítica seria i constructiva davant allò que cal millorar. I finalment també ens permetrà estar en una immillorable posició perquè la societat en general, –aquesta societat que espera tant de nosaltres i que aquest Consell Social detecta que té ganes de participar i involucrar-se–, entengui, cada dia més, que aquesta col·laboració, ens és indispensable.

Entre les moltes coses interessants que he llegit del professor Mayor Zaragoza vull ressaltar aquí quan diu: "S'ha d'invertir en previsió i anticipació. Només si ajuntem voluntats i esforços podrem aconseguir fer bé allò que ens proposem". Que en el cas nostre és aconseguir per a Lleida una gran universitat pública i de qualitat.

Gràcies per la seva atenció

Bon curs 2002-2003!